

קולנוע

תדריך חובה לראות

קליו כתב תסריט והינדס את דמויותיו, כך שכל רגע בידור, שנינות, רומנטיקה ועוקץ. צוות מיקצועי לא מפגר אחריו: גיימי לי קרטיס מתגלה כקומיקאית אי-רוטית. לידה מייקל פאלין כגמגמן תמים וקווין קליין כמאהב המ-פסידן (אוסקר מישהנה).

*** **איש הגשם** (שחקן מוצג גם בירושלים ובחיפה, ארצות הברית) — אלוף האוסקרים של השנה. ראסטין הופמן הוא אוטיסט היורש שלושה מיליון דולר, וטום קרוו הוא אחיו, המבקש לגזול ממנו את הירושה. בארי לווינסון ביים במיומנות רבה.

*** **יחסים מסוכנים** (נת, מוצג גם בירושלים ובחיפה, ארצות הברית) — שחיתות וגניון של האצולה הצרפתית המשתעשעת במישחקי הכוח על חשבון החלשים שבניניהם. ג'ון קלווין, שכמעט וכתה באוסקר, ג'ון מקלוביץ ומישל פיפער הם כולם בסדר, אבל הדקורציה משכנעת יותר מהם. והיא אכן קיבלה אוסקר.

*** **בגלל המילחמה** (היא, לב, ישראל) — מי שמוכן להתמודד עם טראומת השואה של הדרור השני, ולעמוד מקרוב על שר רשי המוסיקה המילים של שניים מן הפופולריים בכוכבי הזמר העברי, רי, יהודה פוליקר ועקב גלעד, מור זמן לחוות את התערוכה המוסיקלית הזו, שהתקבל להצגה בפסטיבל ברלין.

תל-אביב: מיכתב מאשה אל מוניח. בנלל המילחמה היא, קפה בנד, ארבע ההרפתקות של רוס ומיראבל, מי הפליל את רוני רביש? הדיקטטור הנדול, אשה חחת השפעה.

חיפה: מי הפליל את רוני רביש? שדות החיטה האדומים.

ירושלים: מי הפליל את רוני רביש? הדיקטטור הנדול.

תל-אביב: *** **מיכתב מאשה אלמונית** (תכלת, ארצות-הבר) — סרט שחור-לבן של מאכס אופולס משנת 1938, שיכול להביס בקלות את הסרטים שנעשו 50 שנה אחריו. סיפור-אהבה טוטאלי על נערה שהתאהבה בסנטרן פר חת, ולמרות שבילתה עימו לילה אחד של אהבה, וילדה את ילדו בכוחות עצמה, שמרה לו אמונים בסמירות, והקריבה את חייה למי ענו. לואי ז'ורדן וג'ון פונטינו נהגים משרביטו הקסום של אופולס.

*** **הדיקטטור הגדול** (נורדון, מוצג גם בירושלים) — הדימוי ואי-השוויון המהותיים של הקיום בין ספר יהודי לצורך גרמני ממצויים כמה מצבים אי-סורדיים.

*** **מי הפליל את רוג'ר רביט?** (חן, מוצג גם בחי-

דון אמיצ'י ורוברט פרוסקי: סנדקים

מתחילה סידרת אי-הבנות, שבסופה משוכנעת האוגדה המקומית של המאפיה, כי מצחצח הנעלים אינו אלא סנדק חשוב, שבא לבלות במקום, דבר המשנה את גזר-דינו.

דון אמיצ'י (מצחצח-הנעליים) וג'י מאנטניה (שומר-ראשו) מפליאים לעשות בסיטואציות שיוצר עבורם מאמס. אמיצ'י הישע לא איבד כחוא זה מן הקסם שעמד לזכותו עוד לפני 50 שנה, ואילו מאנטניה נולד לגלם דמויות של מאמס. בועה הוליוודית, אבל מאוד מהנה.

חיילים אמריקאים בוואיט-נאם

בקונטקסט של מילחמת וואיט-נאם, בזווית חד-שה או משמעותית. מה עוד, שמותר לתהות אם כוונו ללא ספק להועיל, אכן משרתת את הכוונה להציג את הסרט כביטוי לקול העם הפשוט. אילו היה מישחו עושה דבר כזה בישראל, היום ולא בעוד 17 שנים, ודן בהילכי-הרוח של החיילים שלנו כמי שזה משתקף מן המיכתבים שהם משגרים הביתה, גם ללא שום ניסיון לפרשנות פוליטית, זה יכול היה לרתק יותר.

הסנדלר הסנדק

דרכים משתנים (דקל, ארצות-הברית) — דייויד מאמט עשה זאת שוב. אחרי בית ההימורים, הוא רקח עוד קומדיה שנונה, אולי פחות מתוחכמת ומפתיעה מן הדיקודמת, אבל דמויותיה חיבות יותר וצנינות פחות.

העלילה מתרחשת בשנות ה-50 ובמרכזה מר-צחצח-נעלים מזדקן, ממוצא איטלקי, המומן אל הסנדק המקומי, הפרש לפניו הצעה שאי-אפשר לסרב לה: הוא יסכים להודות ברצח שלא ביצע, יישב כמה שנים בכלא וכאשר ישתחרר, יקבל בתמורה את ספינת-השעשועים העוגנת לחופי טיפיליה. הגשמת חלום חייו.

על מנת להבטיח את הבאתו לבית-המישפט, שוכרת עבורו המאפיה שמרטף פרטי, בדמות ביריון רגשני ואימפולסיבי. חייל מן השורה שיש לו פניות משמעת. ליבו של הבריון נכמר על הזקן החביב, שיוצמד לבלות שנים בכלא, וכדי להמתיק את הגוללה, הוא מסדר לו סוף-שבוע בעיר ההימורים והנופש שעל אגם טאהו. שם

ויאט-נאם אקטואלית

מיכתבים הביתה, א' מריקה יקרה (לב, תל-אביב, ארצות-הברית) — את הסרט הזה צריך היה לעשות בישראל. מיל-חמת וואיט-נאם, שהסתיימה כבר לפני 17 שנה, היא מילחמה נוחה מדי להוקעה, כי הרי ממילא אין היום מי שיקום להגן עליה.

מדובר בסרט, שהתמונות שבו משולבות מ-קטעי-יומנים, מכתבות-טלוויזיה ומסרטי-חירובים שצולמו כולם בוואיט-נאם, בזמן המילחמה. בפס-הקול משתתפים כמה מן השחקנים המפורסמים ביותר של הוליווד, כמו רוברט דה-נירו ואלן בורסטין.

אלה הם מיכתבים, שנשלחו על-ידי חיילים ששרתו במילחמה אל מישפחותיהם בעורף. יותר משהם מביעים מחאה ישירה נגד המיל-חמה, הם ממחישים את התחושה הנוראה של צעירים ששוגרו לעשות מלאכה, שמסרתה אינה נהירה להם די הצורך.

הסרט צריך להיות מין זעקת-נאב רועמת נגד המילחמה, באשר היא, אבל קשה לדבר,

סירטי קולנוע בטלוויזיה

- *** **סיפור שונה** (יום רביעי, 31 במאי, 22.05) — **גבר הומוריסטכסואל** מהלך דירה עם לסבית. בהתחלה הם רבים, אחר-כך הם מסתדרים. מן הימים שלפני האיידס, אבל עשוי בחביבות ובאווירה אוהדת. **פרי קינג ומג מוסטר הם בני הזוג המורד. בימאי: מול ארון (1978).**
- *** **תחנת זברה אינה עונה** (יום שישי, 2 ביוני, בשעה 22.30) — מותחן על רקע המילחמה הקרה, למי רבי-מכר של אליסטר מקלין. רוק האדסון בתפקיד הראשי כמפקד צוללת אמריקאית הנקלעת למצוקה בקוטב הצפוני, תוך כדי פעולת בינו.
- *** **רצח ברחוב מורג** (יום רביעי, 7 ביוני, בשעה 22.05) — עיבוד נוסף למה שנחשב כסיפור הבלשי הראשון ממרי עטו של אדגר אלן פו. מפקח-מישטרה בדימוס מפענח רצח מושלם במאריס. סרט טלוויזיה עם ג'ורג' (פאטון) סי. סקוט בתפקיד הראשי.

*** **אהבה ממבט שלישי** (רבחן, ארצות הברית, מוצג גם בירושלים) — מוכת ירח הופכת למוכת הרינג כבוש, ברמותה החד-כיבה של איימי אירווינג ועם רייזל בוויק הקשישה, בתפקיד הסבתא היהודיה הניצחת. בימאית: ג'ואן מילקין (הסטר סטריט) סילבר.

*** **עבריינית צעירה** (דיונון, צרפת) — גירסה נשית של 400 המלקוח של פרנסואה טריפה, על נערה סרבונית ועקשנית, המבקשת לקבוע את גורלה בחיים. שארלוט גנסבורג נולדה לתפקיד הראשי.

פה ובירושלים) — כל יצורי הוליי-ווד המצויירים התחרו משלוחם, כדי לשרת את המותחן המרגים את הלולם האמריקאי הקולנועי בשל-מותו. אין חיץ בין אמת לדימיון ויצור מצוייר אינו ממשי פחות מ-י צור חי. כוב הוסקינס אדיר, בהתח-שב בעובריה שהצטלם בריאלוגים עם "מסך כחול", כוב זמקיס נהנה מגיבוי מלא של שפילברג ומייק-צוענת עילאית של צוות-מאריס מופלג, שזכאי גם וכאי לאוסקר שקיבל.

*** **ארבע הרפתקות של רנט ומיראבל** (לב, צרפת) — אריק רוהמר צעיר מתמיד, בארבעה סיפורים קצרים ומבריי-קים על שתי נערות, אחת עירונית ואחת כפרית, המלמדות זו את זו פראימטור ומינהגיהם.

*** **דג וישמו ונדה** (פיינת, תל-אביב, מוצג גם ביר-שנים, אונליה) — אחד הדרגים הנדירים באקוואריום הקולנועי, היורע לשחות בקומדיה ואינו מת-קה. ג'ון מלון פולס, מונטי פייטון)

לכתוב במצלמה

יומן — דיויד פרלוב (מוטיאון, תל-אביב, ישר-אל) — במישפט אחד קטן, אבל רב-משמעות מסכם פרלוב את הכאב שהו-ליד את היצירה: "אתמול צילצל הטלפון בביתי אחרי שתיים. ביקשו ממני לעשות סרט. וזו העדות למסירות, מסירות חד-צדדית. למרות שהקולנוע לא מיק את פרלוב, פרלוב המשך לאהוב אותו ולא יותר. פרלוב החליט בנועזות לכבוש את מקומו בקולנוע בדרכו האישית, הלא-מקובלת, ולעשות מה שהוא יכול ומה שהוא אוהב. ואולי זה, יש להניח, לפי התוצאה, יגרום לקולנוע להחזיר לו אתהבה.

שכן שש השעות שבהן חושך פרלוב, את עצי-מו ואת מישפחתו, אשתו ושתי בנותיו, השיפה מבוקרת, אם כי ישרה וכנה, תן יומן מנקודת-ראותו לכל האוחז במצלמה. כשם שאין בו נש-קוף לכל האירועים שחלמו ליד פרלוב, במשך עשר השנים שצילם במצלמת 16 מ"מ, יד שנייה, כך אין בו שיפה מוחלטת של חוויותיו הכמוסות ביותר. אבל יש כאן אושיות-החיים

נעמי פרלוב — חיים במראה

של האדם, האיש הפרטי והאמן הציבורי ששמו דויד פרלוב. ככל שמתארכות השעות, כך מר-גיש הצופה קרוב יותר, מרוחק יותר, ומבין יותר לליבו של היוצר הנדיב, שהזמין אותו להרפת-קה זה מציעות. להצנץ בשתי בנותיו, בעקרות הקולנועית שנכפתה עליו (הסימטום של ה"טל-וויזיה הישראלית והאטימות של הקולנוע המיסחרי), או האם המאמנת, שמתרבותה ינק את חלבו הראשון, ובהתקרות יותר ויותר לעצ-מת הוא מגובה בחזרה לבראזיל, ולא לתל-אביב.